

Arrest

nr. 78 954 van 10 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2012.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat W. VANDEVOORDE en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger afkomstig uit Roudehen (provincie Teheran – Iran). Uw vader is een etnische Azeri, uw moeder is van Koerdische afkomst. Sinds u 6 à 7 jaar was, merkte u dat u homoseksueel bent. U had op die leeftijd uw eerste langdurige homoseksuele relatie, gepaard gaande met homoseksuele betrekkingen. Toen u 21 of 22 jaar was, merkten uw ouders aan uw uiterlijk, aan de manier waarop u praatte en waarop u omging met andere mannen, dat u homoseksueel bent. Uw vader zei dat u de familie vernederde en hij wilde niet meer met u spreken. Met de tijd hebben uw ouders uw geaardheid wel aanvaard. U had een 17-tal relaties met mannen die een

half jaar tot een jaar duurden. Om andere mannen te ontmoeten stapte u op hen af, maakte u er een praatje mee en wanneer u het gevoel had dat die persoon dezelfde geaardheid had, vroeg u hem uw vriend te worden en lichamelijk en psychisch samen te zijn. U had immers uw noden en u zocht bevrediging. Uw laatste relatie voor uw vertrek naar België was met P. B. (...) en duurde 4 à 5 maanden. U had hem in een park dichtbij uw huis in Roudehen aangesproken en zo is jullie relatie begonnen. Jullie zagen elkaar wekelijks of tweewekelijks. Sinds u op 22/11/1389 (Iraanse tijdrekening, komt overeen met 11 februari 2011 Europese tijdrekening) problemen begon te ondervinden, had u geen contact meer met P. (...). U nam na de Iraanse presidentsverkiezingen van juni 2009 twee maal deel aan de demonstraties. U had geen gevoelens voor de Groene Beweging en u liep zomaar mee. Na telkens minder dan een uur vertrok u terug naar huis omdat er veel politie aanwezig was. U ondervond nooit problemen omwille van deze deelnames. U ondervond daarentegen wel problemen als gevolg van uw homoseksuele geaardheid. Op 22/11/1389 (11 februari 2011) werd u door twee mannen in burger, u denkt bassiji (mobilisatie van de verdrukten), op straat in Roudehen zonder concrete aanleiding gearresteerd. U werd gedurende vijf dagen vastgehouden in de kalantari (politiepost) in uw stad. De autoriteiten hadden allerlei zaken gehoord over uw geaardheid, hadden een onderzoek gevoerd en u daarom gearresteerd. Gedurende die vijf dagen werd u vernederd, beledigd, bedreigd en gemarteld. U moest alles vertellen wat u al gedaan had en u heeft uw homoseksuele geaardheid onder druk bekend. Na het tekenen van een belofteverklaring waarin stond dat als ze u ooit zouden betrappen op homoseksualiteit, u de doodstraf zou krijgen, werd u vrijgelaten. Op 9/10/1390 (30 december 2011) werd u opnieuw zonder aanleiding gearresteerd en gedurende een dag bij dezelfde kalantari vastgehouden. Op 10/10/1390 (31 december 2011) werd u naar de rechtbank van uw stad gebracht, om er voor een rechter te verschijnen. U wist dat u de doodstraf zou krijgen. Daarnaast had u, omdat u door geboorte tot de religieuze sekte Ahl-e haqq (in de volksmond Ali Allahi en Al hagh genoemd) behoorde, schrik dat de autoriteiten dit als bijkomend feit zouden opwerpen om de strafmaat te verzwaren. U slaagde er echter in uit het gerechtsgebouw te ontsnappen. U zei dat u naar het toilet moest waarop uw handboeien werden losgemaakt. U kon uw jas binnenste buiten aantrekken en omdat uw bewaker met zijn gsm bezig was, kon u wegvlugten uit het gebouw. U ging naar een vriend in Teheran, naar waar uw eigen paspoort, die u aanvraagde begin 1390 (maart 2011), door uw ouders werd opgestuurd. Een smokkelaar had voor een, al dan niet vals, visum voor België in uw paspoort gezorgd. U vertrok dezelfde dag van Teheran naar Urumieh met een autobus. Na enkele uren vertrok u te paard en met een auto van Urumieh naar Turkije. U verbleef in Iran nog een dag op een voor u onbekende plaats. U stak in een auto de grens met Turkije over, richting Istanbul. U heeft geen idee of u controle had aan de grens, aangezien u in de auto sliep. Na een verblijf van 13 dagen in Istanbul, stapte u op 26/11/1390 (15 februari 2012) op een vliegtuig richting België. Bij het opstappen, in het vliegtuig zelf of bij het afstappen bent u uw paspoort uit uw jaszak verloren. U werd op de luchthaven van Zaventem op 15 februari 2012 aangehouden wegens een gebrek aan identiteitsdocumenten. Toen u in België arriveerde had u 3 of 4 keer telefonisch contact met uw vader. Hij vertelde u dat personen van de autoriteiten 2 à 3 keer zijn binnengevallen. Meer details hiervan heeft u niet aangezien het telkens korte gesprekken waren. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw melikaart (nationale kaart); uw rijbewijs; een kopie van een bericht van de islamitische commissie van de stad Damavand, d.d. 10/9/1390 (1 december 2011) gericht aan de uitvoerende instanties in Damavand volgens welke u als gevolg van uw seksuele geaardheid en geloof wordt vervolgd; een kopie van een oproeping van de geschillencommissie, d.d. 18/11/1390 (7 februari 2012) volgens welk u voor de rechtbank dient te verschijnen naar aanleiding van een handgemeen met de reguliere politie en uw vlucht uit de rechtbank; een Belgisch medisch attest, afgeleverd door Dr. Lauwers op 17 februari 2012 volgens welke u verwondingen zou hebben opgelopen als gevolg van foltering; een attest van de 'Iranian Railroad for Queer Refugees', afgeleverd door Arsham Parsi op 22 februari 2012 waarin staat dat u lid bent van deze organisatie; een rapport betreffende de algemene situatie van homoseksuelen in Iran, uitgegeven door de 'Iranian Railroad for Queer Refugees'. Na uw gehoor maakte u nog een onleesbaar kopie van een convocatie en 4 foto's waarop u te zien bent naast mannen over.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt Iran verlaten te hebben en/of er niet naar terug te kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of omwille van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde Iran te zijn ontvlucht en er niet naar terug te kunnen keren uit vrees ter dood veroordeeld te worden omwille van uw homoseksuele geaardheid. Er dient echter te worden vastgesteld dat er in uw verklaringen een aantal merkwaardigheden en onlogischheden waar te nemen zijn die uw geloofwaardigheid ernstig ondermijnen.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat aan de waarachtigheid van uw verklaringen omtrent de wijze waarop u beweert Iran te hebben verlaten ernstig getwijfeld kan worden. U verklaarde over land te

paard en met de auto van Teheran naar Istanbul gereisd te zijn, vanwaar u vervolgens in het bezit van uw eigen authentiek Iraans paspoort naar Brussel zou zijn gevlogen. U kon evenwel geen enkele naam van dorpen of steden die u tijdens uw reis passeerde benoemen. Zelfs het dorp waar u een dag verbleef tussen Urumieh en Istanbul kende u niet, u kwam niet verder dan te stellen dat het dorp zeker in Iran gelegen is (CGVS, p. 10). Uw uitleg dat u de namen van die plaatsen niet had gevraagd omdat u stress had en de smokkelaar vertrouwde (CGVS, p. 11), is onafdoende. Op de vraag of er aan de grens met Turkije controle was moest u eveneens het antwoord schuldig blijven. U verklaarde hieromtrent dat de smokkelaar uw paspoort bijhield en u sliep in de auto (CGVS, p.11). Het is compleet onaannemelijk dat u doorheen een grenscontrole zou geslapen hebben, temeer gezien het illegaal oversteken van de grens voor u wel degelijk een risicovolle onderneming was. Voorts slaagde u er niet in - niettegenstaande u verklaarde voor uw vertrek regelmatig contact te hebben gehad met de smokkelaar, dat hij u tot in Istanbul vergezelde en dat u 13 dagen in zijn huis in Istanbul verbleef - zijn naam of zijn nationaliteit te vertellen (CGVS, p. 9 en 11). Tot slot wist u niet of het visum in uw paspoort, dat u verkreeg van de smokkelaar, al dan niet vals was (CGVS, p. 9 en 12). Doordat u dergelijke informatie niet kan verschaffen, komt uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Iran op de helling te staan.

Voorts kan gewezen worden op een aantal aspecten in uw verklaringen die de oprechtheid van uw beweringen aangaande uw homoseksuele geaardheid en relaties in het gedrang brengen. Zo verklaarde u sinds uw 6 à 7 jaar tot het besef van uw geaardheid gekomen te zijn, omdat u toen uzelf kende (CGVS, p. 18). Toen u 5 à 6 jaar was had u reeds seksuele betrekkingen – kussen, omhelzen, penetratie en slikken van sperma – met een andere jongen (CGVS, p. 20-22). Het is evenwel uiterst ongeloofwaardig dat u reeds op zo'n jonge leeftijd in een leefwereld als de uwe (de Iraanse maatschappij en behorende tot Ahl-e Haqq waar homoseksualiteit niet aanvaard wordt. CGVS, p.33) tot dat besef komt, laat staan reeds dergelijke seksuele betrekkingen heeft. U verklaarde tevens dat uw ouders uw seksuele geaardheid pas te weten kwamen toen u 21 à 22 jaar oud was (CGVS, p. 19). In het licht van uw verklaringen dat het 'homoseksuele gedrag' altijd in u gezeten heeft, dat u altijd de kledij droeg die u zelf wou, en dat u, toen u nog thuis woonde, uw wenkbrauwen bijwerkte en uw handen en armen schoor (CGVS, p. 19 en 44), is het eveneens uiterst ongeloofwaardig dat uw ouders pas na zovele jaren uw geaardheid, net door de kledij die u droeg en door uw contacten met andere jongens, door zouden hebben gehad (CGVS, p. 19). Daarnaast kunnen ernstige vraagtekens gezet worden bij de manier waarop u op zoek ging naar partners. U verklaarde hieromtrent dat u reeds sinds het begin dat u besepte homoseksueel te zijn, in parken of op school naar soms voor u onbekende jongens die u er leuk vond uitzien, afstapte. U begon er een gesprek mee om zo te achterhalen wat die persoon wilde (CGVS, p. 22-24). Wanneer u merkte dat hij dezelfde mening had, vroeg u hem of hij bij u wilde zijn en bevredigd wilde worden (CGVS, p. 23). U gaf evenwel aan dat u voorzichtig was bij de keuze aan wie u die vragen stelde (CGVS, p. 23-24), maar eerder tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal stelde u dat u, bij het aanspreken van jongens, niet kon weten met wie u te doen had en of het al dan niet iemand van de overheid was (CGVS, p. 16). Een dergelijk onvoorzichtig gedrag valt maar moeilijk in overeenstemming te brengen met uw overige verklaringen waaruit blijkt dat u goed op de hoogte bent van de Iraanse context betreffende homoseksualiteit – met name dat homoseksuelen slecht bekeken worden, dat het als een ziekte en het gevolg van slechte opvoeding wordt gezien (CGVS, p. 26) – en met uw vrees om de doodstraf te krijgen (CGVS, p. 15, 17, 31 en 46). Tot slot legde u slechts vage en weinig gedetailleerde verklaringen af over P. B. (...), met wie u ongeveer 4 à 5 maanden een gevoelsmatige en seksuele relatie zou hebben gehad, en met wie u wekelijks tot tweewekelijks afsprak (CGVS, p. 27). Zo kende u P. (...)’s geboortedatum en –plaats niet en kende u de namen van zijn ouders en zijn broer niet (CGVS, p. 27-28). U kon geen vrienden van hem noemen en u was ook niet op de hoogte van zijn relationele verleden. U kon zeggen dat hij voor u wel al relaties had gehad, maar met wie hij die relaties had en hoe lang ze duurden kon u niet vertellen (CGVS, p. 29). Voorts verklaarde u dat jullie, naast tongzoenen, geen gemeenschappelijke interesses hadden en nooit activiteiten samen deden (CGVS, p. 29).

Tevens is het opmerkelijk dat uw algemene kennis over de leefwereld van en gebeurtenissen betreffende homoseksuelen in Iran uiterst beperkt is. Zo kent u, naast het bekende Daneshjoo park in Teheran, geen enkele andere ontmoetingsplaats voor homoseksuelen in Iran. U beweerde dat zulke plaatsen in Iran niet bestaan aangezien dit daar niet mogelijk is. Geconfronteerd met namen van bekende plaatsen in Teheran waar homoseksuelen elkaar ontmoeten en waar homoseksuele prostituees klanten zoeken, stelde u enkel dat u al van de straat- of parknaam gehoord had, maar ook niet meer dan dat (CGVS, p. 25). U had er verder geen idee van welke rechtbank in Iran zich bezighoudt met het uitspreken van doodsvonnissen op basis van homoseksuele handelingen (CGVS, p. 31) en gevraagd naar voorbeelden van personen die in Iran geëxecuteerd zouden zijn wegens homoseksuele geaardheid, kon u geen concrete voorbeelden geven en beperkte u zich tot het

zeggen dat u op facebook en in artikels gelezen heeft dat die personen altijd worden vermoord (CGVS, p. 30).

Voorts dient te worden opgemerkt dat u geenszins heeft aangetoond dat u daadwerkelijk door de Iraanse autoriteiten zou zijn gezocht of dat er een gerechtelijke vervolging tegen u zou zijn opgestart ten gevolge van uw homoseksuele geaardheid. Vooreerst is uw ontsnapping uit de rechtbank op 10/10/1390 (31 december 2011) op z'n minst merkwaardig te noemen. Zo is het uiterst opmerkelijk dat u er geen idee van heeft voor welke rechtbank u moest verschijnen, te meer u die dag al in de rechtbank aanwezig was (CGVS, p. 7 en 31). Ook het feit dat u zomaar door uw jas binnenstebuiten aan te trekken voorbij uw bewaker, die blijkbaar nonchalant met zijn gsm in de weer was, kon geraken en het gebouw kon verlaten, is op zijn minst weinig aannemelijk (CGVS, p. 16). Ter staving van de door u beweerde vervolging door de autoriteiten legde u weliswaar enkele documenten neer, met name een oproepingsbrief van de geschillencommissie, d.d. 19/11/1390 (8 februari 2012), een brief van de Islamitische commissie van de stad Damavand, d.d. 10/9/1390 (1 december 2011) en een onleesbare convocatie. Vooreerst is het erg merkwaardig dat er in de oproepingsbrief vermeld staat dat u een handgemeen met agenten van de reguliere politie had, terwijl u daar geen enkel gewag van maakte bij uw beschrijving van uw ontsnapping tijdens uw gehoor (CGVS, p. 16). Verder dient te worden opgemerkt dat een handgemeen met agenten van de reguliere politie en een vlucht uit de rechtbank geenszins onder de bevoegdheden van een geschillencommissie vallen. Uit informatie op het Commissariaat-generaal blijkt immers dat het de algemene rechtbank is die voor strafzaken verantwoordelijk is. Betreffende de brief van de Islamitische commissie van de stad Damavand dient dan weer opgemerkt te worden dat deze brief gericht is aan alle uitvoerende diensten van de stad Damavand en bijgevolg een intern document is, dat normaliter niet in uw bezit kan zijn. U kon ook niet zeggen hoe uw vader dit document verkreeg (CGVS, p.7). De convocatie die u na uw gehoor overmaakte is onleesbaar, waardoor er niet de minste uitspraak over gedaan kan worden. Daarenboven legde u van deze documenten slechts kopieën neer, waarvan de authenticiteit niet kan worden nagetrokken en die aldus geen enkele bewijskracht bezitten. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt bovendien dat jaarlijks verschillende juridische documenten uit Iran ter authenticatie werden voorgelegd aan vertrouwensadvocaten, en dat uit deze authenticaties bleek dat nagenoeg alle van deze voorgelegde documenten vals waren. U stelt verder begin 1390 (maart 2011) – i.e. na uw beweerde arrestatie op 22/11/1389 (11 februari 2011) probleemloos een Iraans paspoort van de Iraanse autoriteiten verkregen te hebben (CGVS, p. 8-9). Het is echter weinig aannemelijk dat u na uw ontsnapping uit de rechtbank nog het risico zou nemen om een paspoort af te halen bij de Iraanse autoriteiten. Deze vaststelling doet verder afbreuk aan uw bewering door de Iraanse autoriteiten gezocht en vervolgd te worden.

Bovendien kon u weinig informatie verschaffen betreffende het verdere verloop van uw problemen sinds uw vertrek uit Iran. U kon louter vertellen dat de autoriteiten 2 à 3 keer zijn binnen gevallen na uw vertrek (CGVS, p. 2-3), nochtans had u sinds uw komst naar België – i.e. een halve maand geleden – reeds 3 à 4 keer telefonisch contact met uw vader. U kon deze invallen niet in de tijd situeren, zelfs niet bij benadering (CGVS, p. 4). U slaagde er verder niet in aan te geven welke autoriteiten langskwamen en met hoeveel personen ze telkens waren. U kon evenmin met zekerheid vertellen of er vragen werden gesteld, of het huis werd doorzocht, of er zaken in beslag werden genomen en of er familieleden werden meegenomen voor ondervraging (CGVS, p. 4-5). Betreffende de door u neergelegde documenten die na uw vertrek werden bezorgd, was u niet in staat te specificeren door wie die documenten werden afgegeven en wie ze in ontvangst nam (CGVS, p. 7-8). Uw verklaring dat u naar deze gegevens niet heeft gepolst bij uw vader aangezien het korte gesprekken waren en uw vader niet duidelijk kon spreken (CGVS, p. 3-4 en 8), is geenszins afdoende ter verklaring van uw geringe kennis omtrent de gebeurtenissen na uw vertrek. Van iemand die vervolging vreest en zich aan een gerechtelijke procedure verwacht en daarom besluit zijn land van herkomst te verlaten, mag echter redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich ten volle informeert over die aspecten die deel uitmaken van de kern van zijn vrees en dat hij meer informatie kan verstrekken dan de loutere mededeling dat de autoriteiten binnenvielen. Dat u geen verdere informatie over de invallen van de autoriteiten na uw vertrek heeft, hoewel het hier om een element gaat dat integraal deel uitmaakt van de kern van uw asielrelaas, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Daarnaast doet een dergelijk gebrek aan interesse wederom afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Ook aan uw beweringen tot de religieuze strekking Ahl-e Haqq – in de volksmond Al Hagh of Ali Allahi genoemd – te behoren kan niet het minste geloof gehecht worden. U legde vooreerst vage verklaringen af betreffende het feit of u al dan niet voorstander bent van Ahl-e haqq. Zo stelde u eerst

dat men u als een Al Hagh zag omdat er in uw woonplaats overwegend mensen die tot deze strekking behoren wonen, maar dat u zichzelf niet ziet als Al Hagh (CGVS, p. 33). Daarna beweerde u evenwel dat uw vader en uw moeder ook Al Hagh zijn en dat u door geboorte eveneens tot die strekking behoort (CGVS, p. 33-34). U meldde tevens dat u er wel in gelooft, maar u "niet voor hen bent" omdat ze homoseksualiteit niet aanvaarden (CGVS, p. 33). Uiteindelijk zei u toch voorstander van Ahl-e Haqq te zijn, maar dat zij u niet aanvaarden omwille van uw homoseksuele geaardheid (CGVS, p. 34). Voorts dient vastgesteld te worden dat uw algemene kennis over Ahl-e Haqq uiterst beperkt is. Zo stelde u vooreerst dat Ahl-e Haqq geen Koerdische benaming heeft, aangezien het niet voor Koerden is, maar voor Azeri (CGVS, p. 35). Uit de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie blijkt evenwel dat Ahl-e Haqq overwegend uit Koerden bestaat, die in deze strekking geboren worden en dat de Koerdische naam Yaresan is. U heeft gehoord dat Ahl-e Haqq in Irak ook bestaat, maar u heeft geen idee wat de naam ervan is (CGVS, p. 34). Omtrent de ontstaansgeschiedenis van Ahl-e Haqq kon u bitter weinig vertellen en u kon evenmin de oprichter van de strekking benoemen (CGVS, p. 35). U haalde meermaals aan dat de gelovigen van Ahl-e Haqq Ali als God zien (CGVS, p. 14, 18, 33-35, 37). In bovengenoemde informatie staat evenwel te lezen dat de belangrijkste incarnatie van God niet Ali is, maar wel Sultan Sahak, de aangenomen grondlegger van Ahl-e Haqq. Betreffende de onderverdeling van de strekking was uw kennis opnieuw miniem. U weet dat Ahl-e Haqq onderverdeeld is in verscheidene takken/families en dat die elk hun eigen leider (seyed) hebben (CGVS, p. 36). Op de vragen wat de benaming is van zo'n tak/familie en hoeveel takken/families er binnen Ahl-e Haqq zijn, moest u echter de antwoorden schuldig blijven (CGVS, p. 36). Gevraagd naar de voornaamste pijlers van Ahl-e Haqq kwam u niet verder dan 'eerlijkheid' en opnieuw te stellen dat Ali als God wordt gezien (CGVS, p. 37). Volgens de informatie op het Commissariaat-generaal zijn eerlijkheid, reinheid, 'inexistence' en reda (zelfopoffering en anderen helpen) de vier voornaamste punten in het geloof. Tot slot zijn er volgens u geen stadia die als gelovige van Ahl-e Haqq moeten doorlopen worden in de psychische ontwikkeling en moeten nooit studies gevolgd worden (CGVS, p.37). Uit bovengenoemde informatie komt evenwel naar voren dat gelovigen vier stadia moeten doorlopen en de laatste drie gaan gepaard met het verwerven van esoterische kennis door middel van studie.

Tot slot verklaarde u twee maal deelgenomen te hebben aan de demonstraties in de nasleep van de Iraanse presidentsverkiezingen (CGVS, p. 41). Er dient evenwel opgemerkt te worden dat ook aan uw deelname geen geloof kan worden gehecht. Vooreerst legde u geen enkel (begin van) bewijs neer van uw deelname aan deze betogingen (films, foto's,...) (CGVS, p.43). Gevraagd naar het verloop van beide demonstraties en eventuele opmerkelijke gebeurtenissen die dagen, kwam u niet verder dan het vertellen van enkele algemeenheden – mensen riepen slogans, er was veel oproerpolitie en de mensen liepen weg (CGVS, p. 43). U wist niet of de dagen van uw deelname er al dan niet prominente figuren aanwezig waren (CGVS, p.42). U maakte verder tijdens uw gehoor een weinig geïnteresseerde indruk omtrent deze gebeurtenissen. U stelde meermaals niet te weten waarom u deelnam en dat u dat zomaar deed. U gaf tevens aan noch lid noch volger te zijn van de Groene Revolutie en geen gevoelens voor hen te hebben (CGVS, p. 41-42). Het is compleet onaannemelijk dat iemand die dergelijke desinteresse aan de dag legt voor deze gebeurtenissen, tegelijkertijd zijn leven in gevaar gaat brengen door deel te nemen aan deze manifestaties. Hoe dan ook stelde u dat u nooit problemen kende en nooit gearresteerd werd omwille van uw deelname aan de demonstraties (CGVS, p.42 en p.44).

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

De overige door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De kopie van uw nationale kaart en de kopie van uw rijbewijs tonen uw identiteit en afkomst aan, de welke door mij niet in twijfel worden getrokken. Het attest van de 'Iranian Railroad for Queer Refugees' kan bezwaarlijk als een objectieve bron van informatie beschouwd worden – u verklaarde zelf uw problemen aan A. P. (...), die dit document voor u opstelde, verteld te hebben – en bewijst derhalve niet dat u daadwerkelijk problemen omwille van de door u beweerde homoseksualiteit kende. Daarnaast dient een document, om bewijskrachtig te zijn, een geloofwaardig en coherent relaas te ondersteunen, wat hier niet het geval is. Het Belgisch medische attest omschrijft weliswaar de omstandigheden waarin u gewond geraakt zou zijn, maar dit is echter eveneens een weergave van uw verklaringen aan de dokter (CGVS, p. 44). Het behoort niet tot de bevoegdheid van de arts om de waarachtigheid ervan na te gaan. Het attest stelt trouwens dat u aan uw arts verklaarde het slachtoffer te zijn geweest van een anale verkrachting. Hiermee geconfronteerd stelt u echter dat dit niet gebeurd is en dat het verkeerd geschreven is (CGVS, p.44). Verder bevat het door u neergelegde rapport, uitgegeven door de 'Iranian Railroad for Queer Refugees', louter algemene informatie over Iran, maar zegt niets over uw individuele situatie en/of uw persoonlijk risico op vervolging of ernstige schade. Tot slot kunnen ook de door u, na het gehoor, neergelegde foto's niet als bewijs van uw homoseksuele geaardheid beschouwd worden, aangezien het uw geaardheid niet aantoonde.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een eerste middel op de *"schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de Commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen"*. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De Raad oordeelt dat door de onderlinge verwevenheid van beide middelen deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het eerste middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Waar verzoekende partij betreffende de motivering aangaande de afgelegde reisweg opmerkt dat deze reisweg van ondergeschikt belang is en er vooral dient te worden gefocust op haar problemen wijst de Raad erop dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde onaannemelijkheden, vaagheden en onwetendheden betreffende de religie van verzoekende partij en diens problemen naar aanleiding van haar voorgehouden homoseksualiteit, het gebrek aan informatie over haar vervolgingsproblematiek na haar vertrek uit Iran en de onaannemelijkheid van de illegale uitreis uit Iran via Turkije op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd. Bovendien weerlegt

verzoekende partij door de loutere opmerking dat haar reisweg een ondergeschikt belang heeft niet de desbetreffende motivering van verwerende partij.

2.2.4. Betreffende het betoog van verzoekende partij aangaande diens eerste seksuele belevingen op vijf- tot zesjarige leeftijd, met name dat het hier een foutieve vertaling van de tolk betreft, stelt de Raad vast dat verzoekende partij op geen enkele wijze aanduidt hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling desbetreffende conversatie op een foutieve wijze kon zijn neergeschreven. Bovendien wijst de Raad erop dat tot meermaals toe door verzoekende partij bij het gehoor van 1 maart 2012 wordt gesteld of bevestigd dat zij reeds op vijf-, zesjarige leeftijd een eerste langdurige homoseksuele relatie had en er op deze leeftijd reeds sprake was van penetratie en het slikken van sperma (administratief dossier, stuk 3, p. 20-22).

2.2.5. Met betrekking tot de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij op uiterst risicovolle wijze contact zocht met mogelijke mannelijke partners betoogt verzoekende partij dat zij eerst een gesprek aanging om de voorkeur te achterhalen en dat zij pas bij absolute zekerheid effectief overging naar seksueel contact. De Raad wijst erop dat het ogenblik waarop wordt besloten tot effectief seksueel contact niet aan de orde is, doch wel dat de wijze waarop verzoekende partij toenadering zoekt tot andere mannen uiterst direct is, niet getuigend van enige voorzichtigheid, wat niet te rijmen valt met de Iraanse context, waarin homofilie zwaar kan worden bestraft, en die verzoekende partij bekend is. Verzoekende partij stelt desbetreffend bij het verhoor het volgende: *“omdat ik aan mijn noden moest komen, ik ging bij jongens, ik stelde voor, ene vond het leuk, andere niet, andere werd kwaad en je kunt niet weten met wie je te doen hebt, of het iemand van de overheid is of niet”* (administratief dossier, stuk 3, p. 16). Verzoekende partij geeft hiermede zelf aan uiterst onvoorzichtig tewerk te zijn gegaan in haar zoektocht naar bevrediging van haar seksuele behoefte wat in redelijkheid niet in overeenstemming is met de door haar zelf voorgehouden vrees ter dood te zullen worden gebracht bij ontdekking door de Iraanse autoriteiten. Vermeld betoog weerlegt dan ook niet de desbetreffende motivering van verwerende partij.

2.2.6. Betreffende de beperkte kennis van de homoseksuele leefwereld in Iran stelt verzoekende partij dat zij niet de intentie had om alle mogelijke ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen in Teheran af te schuimen. De Raad oordeelt evenwel dat dit verweer feitelijke grondslag mist daar verzoekende partij bij het gehoor heeft voorgehouden dat ontmoetingsplaatsen voor homo's in Iran *“gewoon niet bestaan”* (administratief dossier, stuk 3, p. 25).

Waar verzoekende partij dienaangaande nog opmerkt dat zij de rechtbank die zich bezighoudt met de doodvonnissen ten aanzien van homoseksuelen niet kent en geen namen kan noemen van gekende homoseksuelen die werden geëxecuteerd omdat zij zich niet met politiek bezighoudt, oordeelt de Raad dat het gegeven al dan niet met politiek bezig te zijn desbetreffend volstrekt irrelevant is daar deze elementen van bevoegde rechtbank en van executie dermate ingrijpend zijn in de eigen leefwereld van de homoseksueel en de emanatie zijn van de risico's van deze leefwereld dat men niet aan politiek moet doen om van deze elementen als homofiel in kennis te zijn.

2.2.7. Verzoekende partij meent dat de omschrijving van haar ontsnapping uit de rechtbank als zijnde ongeloofwaardig in hoofde van verwerende partij een blote bewering betreft mede door het gegeven dat zijn zelf verschillende stukken voorlegt waaruit blijkt dat zij voor de rechtbank werd opgeroepen.

De Raad wijst erop dat de wijze van ontsnappen, door middel van een jas binnenstebuiten gekeerd, dient te worden samen gelezen met de motivering dat verzoekende partij niet eens weet voor welke rechtbank zij diende te verschijnen hoewel zij reeds op dat ogenblik op deze rechtbank aanwezig was. Deze laatstgenoemde ongemoeid gelaten motivering, die derhalve als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd, verhindert enig geloof te hechten aan het verschijnen voor de rechtbank en derhalve eveneens aan de beweerde ontsnapping aldaar.

Alle door verzoekende partij bijgebrachte documenten worden in de bestreden beslissing besproken. Verzoekende partij slaagt er evenmin in desbetreffende motiveringen te weerleggen.

2.2.8.1. Betreffende de beoordeling van het attest van de geschillencommissie merkt verzoekende partij op dat de omschrijving *“een handgemeen met de agenten”* een eenzijdige vaststelling van de Iraanse autoriteiten betreft waarbij de tegenspraak niet werd geëerbiedigd. Verwerende partij houdt geen rekening met het feit dat er meerdere klachten tegen verzoekende partij (homoseksueel gedrag en

handgemeen) waren waardoor meerder rechtbanken voor verschillende feiten bevoegd zijn en er dus mogelijk een situatie van samenloop kan zijn, aldus verzoekende partij.

2.2.8.2. De Raad merkt op dat de wijze waarop de kwalificatie van “handgemeen met agenten” werd opgemaakt ter zake niet dienend is daar enkel kan worden akte genomen van wat er zich als reden van verschijning op dit attest bevindt, met name “handgemeen met agenten”. Hierbij heeft verwerende partij duidelijk gemotiveerd dat dergelijke problematiek behoort tot de bevoegdheid van de algemene rechtbanken en niet tot deze van de geschillencommissie, wat door verzoekende partij totaal ongemoeid wordt gelaten. Waar verzoekende partij opwerpt dat er ook sprake is van homoseksueel gedrag en er derhalve mogelijk sprake is van samenloop stelt de Raad vast dat dit betoog feitelijke grondslag mist daar in het document van de geschillencommissie geen sprake is van enige beschuldiging van homoseksueel gedrag. Desbetreffende motivering blijft derhalve onverminderd overeind.

2.2.9. Wat betreft het intern document waarvan verwerende partij opmerkt dat het een fotokopie betreft en er derhalve geen bewijswaarde kan worden aan toegekend, betoogt verzoekende partij dat een kopie niet impliceert dat het om een vervalsing gaat. De Raad is evenwel samen met verwerende partij van oordeel dat aan faxberichten en fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

Waar verzoekende partij met betrekking tot de motivering van verwerende partij dat zij reeds tal van stukken in andere Iraanse asioldossiers op haar echtheid liet controleren en bleek dat nagenoeg alle stukken vals waren, opwerpt dat dit niet betekent dat de door haar neergelegde stukken vervalsingen zijn, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Verzoekende partij weerlegt immers geen enkele specifieke motivering met betrekking tot één van de door haar bijgebrachte documenten.

2.2.10. Met betrekking tot het ongeloofwaardig bevinden van de door verzoekende partij aangehangen religie stelt verzoekende partij dat zij zich niet actief bezighoudt met de beleving van haar religie. De Raad oordeelt evenwel dat het niet actief beoefenen van haar religie niet kan worden aangenomen als verschoningsgrond voor het volstrekt niet kennen van de godsincarnatie in haar religie en de belangrijke pijlers van dit geloof, twee uiterst fundamentele gegevens van het geloof waarin verzoekende partij door haar ouders werd grootgebracht. Het volstrekt onbekend zijn van deze fundamentele zaken kan door het niet sterk praktiseren niet worden vergoelijkt.

2.2.11. Waar verzoekende partij betreffende de motivering aangaande het attest van de *“Iranian Railroad for Queer Refugees”* opmerkt dat dit dient gelijkgesteld te worden aan een Belgische akte van bekendheid waarbij een feit door de vrederechter of de notaris wordt verklaard en geakteerd, wijst de Raad erop dat de ondertekenaar van dit attest A. P. de oprichter is van een niet gouvernementele organisatie ter bescherming van de rechten van de homo's (administratief dossier, stuk 8, deel 7) en derhalve geen vrederechter of notaris betreft. De vaststelling van het gegeven dat de attestering gebeurde louter en alleen op aangeven van verzoekende partij zelf blijft derhalve onverminderd overeind.

2.2.12. De door verwerende partij vastgestelde flagrante onaannemelijkheden, vaagheden en onwetendheden betreffende wezenlijke elementen van het door verzoekende partij voorgehouden asielaas verhinderen aan dit relaas, inclusief aan haar seksuele geaardheid, enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.13. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de

vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij bijgebrachte documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 8 en 9) en dat verzoekende partij tijdens haar gehoor in het Transitcentrum 127 te Melsbroek van 1 maart 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.15. Betreffende de opmerking van verzoekende partij dat er geen zorgvuldige afweging werd gemaakt van haar belangen wijst de Raad erop dat het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers verwerende partij in haar declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij.

2.2.16. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT